

Arrest

nr. 164 908 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CLAEYS, die loco advocaat N. LORENZETTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 november 1966.

Op 8 december 2014 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), uit te vaardigen. Deze beslissing wordt op 29 september 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om een inreisverbod (bijlage 13sexies) uit te vaardigen in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die op 29 september 2015 ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij en waarvan de motieven als volgt luiden:

"Aan de heer

Naam: W.(...)

Voornaam: C.(...) A.(...)

Geboortedatum: 09.11.1966

Geboorteplaats: Brasileiro

Nationaliteit: Brazilië

ALIAS: W.(...) C.(...) A.(...), geboren op 08.03.1965, alias A.(...) W.(...) C.(...) geboren op 09.11.1966, onderdaan van Brazilië

Wordt een inreisverbod van 8 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.09.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op ...~~

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 08.12.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980:

- De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes/acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 08.12.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijke gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende het misdadige karakter van de activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstige, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Op 14 oktober 2015 wordt de verzoekende partij met succes gerepatrieerd naar Brazilië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3,

§ 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

II.1.2. Vooreerst stelt verzoekende partij vast dat men verkeerdelijk toepassing gemaakt heeft van artikel 74/11, §1, vierde lid dat het inreisverbod van meer dan vijf jaar betreft.

Een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan enkel opgelegd worden indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoekende partij vormt in casu evenwel geenszins een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoekende partij was tot op het moment van zijn uitlevering niet meer in België geweest sinds begin 2004.

Verzoekende partij erkent dat hij in het verleden een fout gemaakt heeft doch is verzoekende partij van oordeel dat op vandaag duidelijk blijkt dat dit een eenmalige fout was.

Bijgevolg kan men niet zomaar voorhouden dat verzoekende partij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Aldus dient vastgesteld te worden dat er een schending is van artikel 74/11, §1, vierde lid.

II.1.3. Artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van acht jaar op te leggen) schragen.

II.1.4. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van acht jaar oplegt.

Verzoekende partij is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom hem zondermeer een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

Waarom direct gekozen wordt voor de acht jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Het bestuur dient nochtans alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Overeenkomstig de materiële motiveringsplicht moet men namelijk steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt bovendien aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

Dit is in casu alweer geenszins het geval.

Men houdt klaarblijkelijk geen rekening met het feit dat de feiten die aan de grondslag liggen van het vonnis op verzet van de Correctionele Rechtbank te Brugge d.d. 8 december 2014 dateren van 2003.

Daarenboven heeft verzoekende partij naast zijn 3 kinderen in Brazilië (jongeman C. T.W. [...] met geboortedatum 20 mei 2000, juffrouw N. N. W. [...] met geboortedatum 1 augustus 2003 en juffrouw A. Q. W. [...] met geboortedatum 3 oktober 2003) ook nog sterke familiale banden in Duitsland en Nederland.

Verzoekende partij heeft een zoon, jongeman K.M. M. W.[...] met geboortedatum 13 maart 2005, welke woonachtig is te Niederweren in Duitsland.

Daarnaast heeft verzoekende partij eveneens een zoon, de heer M. C. A. D. [...] met geboortedatum 6 juni 1986, welke woonachtig is te Rotterdam in Nederland.

Aangezien verzoekende partij over een geldig paspoort beschikt, kan en wil hij zijn kinderen in Duitsland en Nederland nog bezoeken. (stuk 3)

Verzoekende partij heeft in dat opzicht met de respectievelijke moeders in Duitsland en Nederland nog steeds een zeer goed contact en is ten opzichte van hen tot op vandaag zijn financiële verplichtingen nagekomen.

De beslissing om verzoekende partij evenwel voor een periode van acht jaar elke vorm van rechtstreeks contact met zijn kinderen in Duitsland en Nederland te ontnemen, is dan ook niet proportioneel.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van acht jaar kiest en niet voor een mindere termijn.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van acht jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en in het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Immers, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een variërende termijn (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet.

Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van acht jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

II.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van acht jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In weerwil van wat de bestreden beslissing voorhoudt, is er van enige proportionaliteit geenszins sprake.

II.1.6. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod niet alleen verkeerdelijk toepassing maakte van artikel 74/11 Vreemdelingenwet maar evenzeer op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending inhoudt van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat verkeerdelijk toepassing zou gemaakt zijn van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert aan dat zij geenszins een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Voorts meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet duidelijk maakt dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15december1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 08.12.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15december van 1980:

- De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 08.12.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende het misdadige karakter van de activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies), waarbij tevens specifiek gemotiveerd wordt nopens de opgelegde duur van acht jaar.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 29.09.2015 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen, waarbij aan de verzoekende partij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorts op gedegen wijze werd gemotiveerd nopens de duur van het opgelegde

inreisverbod, met name acht jaar. Concreet wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verwezen naar volgende elementen:

- inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen ;
- door persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde ;
- een risico op onderduiken ;
- geen officiële verblijfplaats in België.

Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.”]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, volstaat uiteraard allerminst om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij een bedreiging voor de openbare orde vormt, zodat wel degelijk terecht toepassing gemaakt werd van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat op quasi automatische wijze een inreisverbod van acht jaar is opgelegd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, herhaalt verweerder dat de duur van het inreisverbod wel degelijk afdoende gemotiveerd is door de verwijzing naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom de beslissing genomen werd.

Het loutere feit dat de door de verzoekende partij gepleegde strafbare feiten inmiddels zouden dateren van een aantal jaren geleden, volstaat op zich niet om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstige aanslag pleegde op de openbare orde én dat zij als een ernstige bedreiging voor de openbare orde moet beschouwd worden.

De verzoekende partij voert nog aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier, doch zij geeft niet aan met welke concrete elementen in casu ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Integendeel hebben de motieven van de bestreden beslissing specifieke op het geval van verzoekende partij betrekking; zij kan niet dienstig anders voorhouden.

Met louter theoretische kritiek, waarbij verzoekende partij niet eens ingaat op de concrete motieven en evenmin aangeeft met welk element geen rekening zou zijn gehouden, toont verzoekende partij geen schending aan van de rechtsregels waarvan zij melding maakt in de hoofding van het middel.

Een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij haar kinderen in Duitsland en Nederland nog wil kunnen bezoeken. De verzoekende partij houdt voor dat elke vorm van rechtstreeks contact met haar kinderen onmogelijk zou gemaakt worden door de bestreden beslissing.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat het de verzoekende partij op elk moment vrij staat om een aanvraag tot opheffing of opschorting van het opgelegde inreisverbod in te dienen, zodra zij kan aantonen dat gevolg gegeven werd aan de terugkeerverplichting. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing in gedurende acht jaar een rechtstreeks contact met haar kinderen onmogelijk zou maken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het opleggen van een inreisverbod en artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de periode van acht jaar. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de bestreden beslissing. Zo verwijst de verwerende partij naar de inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en de veroordeling van de verzoekende partij tot 37 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding. De verwerende partij stelt dat er een risico bestaat op onderduiken en dat de verzoekende partij geen officiële verblijfplaats in België heeft. Daarnaast betoogt de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat er een ernstige, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Voorts wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op het voorgaande, beschouwt de verwerende partij een inreisverbod van acht jaar een proportionele beslissing.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft en niet motiveert waarom exact een inreisverbod van acht jaar opgelegd wordt. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod van acht jaar uitvaardigt omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 08.12.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden met onmiddellijke aanhouding. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijke gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Overwegende het misdadige karakter van de activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstige, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde; Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel”*. De Raad wijst erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij

maakt een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit deze bepaling volgt dat er een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd wanneer een onderdaan van een derde land, zoals de verzoekende partij *in casu*, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Wat betreft het betoog als zou de termijn van acht jaar niet voldoende gemotiveerd zijn, dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een dubbele motivering inhoudt: onder *“reden van de beslissing”* wordt vastgesteld waarom de verzoekende partij onder toepassing valt van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt bepaald waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd. Onder de hoofding *“artikel 74/11, §1, vierde lid”* wordt vervolgens de keuze toegelicht voor die termijn, daar de verzoekende partij zich schuldig gemaakt heeft aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor zij op 8 december 2014 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden met onmiddellijk aanhouding wordt veroordeeld, dat zij door haar persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, dat door het misdadig karakter van de activiteiten er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Voorts wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

De verzoekende partij kan aldus niet worden bijgetreden waar zij meent dat de bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent de duur van het inreisverbod en dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Er werd uitgelegd dat zij de openbare orde heeft geschaad, en dat dit tijdens haar illegaal verblijf in het Rijk gebeurd is. Er werd aldus gemotiveerd waarom de duur van acht jaar werd opgelegd.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij verkeerdelijk gebruik heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en dat zij geen inreisverbod van

meer dan vijf jaar had mogen opleggen omdat de verzoekende partij niet kan beschouwd worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Ze geeft aan dat ze erkent in het verleden een zware fout te hebben begaan, maar dat het slechts een eenmalige fout was.

De verwerende partij heeft *in casu* een inreisverbod voor een periode van acht jaar opgelegd omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. De verzoekende partij betwist niet dat zij veroordeeld is geweest tot 37 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Zij stelt alleen dat zij niet kan beschouwd worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde.

In casu acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij *in casu* de termijn van het inreisverbod op acht jaar brengt, de verzoekende partij werd immers veroordeeld voor een ernstig misdrijf namelijk inbreuken op de drugswetgeving die ontegensprekelijk de openbare orde ernstig schenden. Het gaat om een veroordeling door de correctionele rechtbank tot 37 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke vasthouding. Drugsdelicten zijn ernstige misdrijven en de strafmaat die de verzoekende partij opgelegd heeft gekregen, toont nogmaals aan dat het om een zware veroordeling gaat. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier, en dit wordt door de partijen op de terechtzitting van 27 januari 2016 bevestigd, dat de verzoekende partij voor de betrokken drugsfeiten een eerste keer in 2007 bij verstek veroordeeld werd en dan op 29 augustus 2014 door Panama werd uitgeleverd aan België. Deze elementen zijn zwaarwichtig genoeg om te stellen dat de verwerende partij niet onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod van acht jaar op te leggen nadat de verzoekende partij werd veroordeeld na haar uitlevering door Panama aan België. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat het gevaar of de dreiging niet actueel zou zijn nu zij in 2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden. De veroordeling volgende onmiddellijk nadat de verzoekende partij door Panama uitgeleverd werd aan België, de verzoekende partij verzet had aangetekend tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge uit 2007 en veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 37 maanden in 2014. Waar de verzoekende partij stelt dat de feiten dateren uit 2003, wijst de Raad erop dat de verwerende partij slechts een inreisverbod aan de verzoekende partij kon opleggen eenmaal ze aan België werd uitgeleverd. Hierdoor wordt *in casu* het actueel karakter aangetoond. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe de pertinentie van deze motivering onderuit te halen. Zij stelt thans te beseffen dat zij fouten heeft gemaakt, doch duidt niet waaruit dit schuldbesef dan wel concreet zou moeten blijken.

Voorts benadrukt de Raad dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)..."

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening houdt met de persoonlijke omstandigheden van de zaak, met name dat de verzoekende partij een minderjarige zoon in Duitsland en een meerderjarige zoon in Nederland heeft. De verzoekende partij laat het echter na hier enig begin van bewijs van voor te leggen. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij enkel een kopie van haar paspoort toe. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar kinderen pas vermeldt nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen. De verwerende partij kan geen rekening houden met elementen en omstandigheden waarvan zij geen weet heeft bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven bevindt zich in het administratief dossier evenmin een begin van bewijs omtrent de kinderen van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij voorts wijst op de financiële verplichtingen die ze heeft ten aanzien van de respectievelijke moeders in Duitsland en Nederland, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing haar zou verhinderen om haar financiële verplichtingen na te komen. De verzoekende partij toont niet aan dat ze vanuit haar land van herkomst de financiële bijdrage niet kan storten op de rekening van deze personen. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven met welke andere specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak, waarvan de verwerende partij weet had voor het nemen van de bestreden beslissing of diende te weten, er geen rekening gehouden werd in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat er van enige proportionaliteit geenszins sprake is in de bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

Het enig middel is in al haar onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS